

Arrest

**nr. 343 566 van 26 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 8 april 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 december 2025.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KOUMAR, die loco advocaat B. LOOS. verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen bij beschikking van 4 december 2025 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd vastgesteld dat het ingestelde beroep laattijdig voorkomt. De beschikking luidt als volgt:

“De bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies) van 8 april 2025.

Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.

Artikel 39/57, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Artikel 39/57, §2, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet stelt:

“De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag. Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon - of feestdag.”

In het administratief dossier bevindt zich een lijst van aangetekende zendingen afkomstig van de cel Opvolging Internationale Bescherming, waarop de naam van de verzoekende partij voorkomt. Blijkens de stempel aangebracht op deze lijst werd de zending op 9 april 2025 overhandigd aan de postdiensten om te laten betekenen aan de verzoekende partij op het op dat ogenblik geldende adres van woonplaatskeuze te Antwerpen. Overeenkomstig artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet begon de beroepstermijn te lopen op maandag 14 april 2025 en betrof de laatste nuttige dag om tegen deze beslissing een beroep bij de Raad aanhangig te maken derhalve dinsdag 13 mei 2025. Gelet op de vaststelling dat huidig verzoekschrift op 28 mei 2025 op elektronische wijze aan de Raad werd overgemaakt, hetzij buiten de termijn van dertig dagen die is bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, komt het beroep laattijdig voor.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift de bestreden beslissing nooit ontvangen te hebben. Zij verblijft immers sinds 4 februari 2025 op een adres te Mortsel. De verwerende partij was ook op de hoogte van deze adreswijziging, zo stelt de verzoekende partij, aangezien expliciet melding wordt gemaakt van dit adres in de beslissing van 8 april 2025 waarin haar verzoek om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en zij kennis kreeg van deze beslissing via de diensten van de stad Mortsel. Dat verzoekende partij niet meer verbleef op het adres te Antwerpen naar waar de bestreden beslissing werd verstuurd, zo vervolgt de verzoekende partij, wist de verwerende partij, reeds bij het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien daarin een adres in Wilrijk werd opgegeven. De verzoekende partij wijst erop dat zij aldus nooit kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing, maar dat zij pas op de hoogte was van de inhoud ervan via een medewerker van de stad Mortsel.

In het administratief dossier bevindt er zich een door verzoekende partij ondertekend document ‘Verklaring betreffende de woonstkeuze’ op datum van 27 oktober 2021, waarin zij heeft aangegeven woonplaats te kiezen te 2060 Antwerpen. Uit een afschrift van de bestreden beslissing die de verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat deze - conform artikel 52/3, §1, laatste lid juncto artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet - per aangetekend schrijven werd verzonden naar dit betwiste adres te Antwerpen. Overeenkomstig artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet “(...) is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. (...)” Het komt een vreemdeling toe om de nodige maatregelen te treffen opdat hij briefwisseling kan ontvangen die aan hem gericht is op het adres waarvan hij heeft aangegeven dat hij aldaar officiële briefwisseling van de asielautoriteiten wenst te ontvangen. Indien dit niet mogelijk is, staat het de betrokkene vrij zijn gekozen woonplaats te wijzigen. Een gekozen woonplaatsadres moet niet een adres zijn waar de vreemdeling verblijft. Indien verzoeker niet de nodige schikkingen treft waardoor hij de kennisgeving mist van een aangetekende zending op zijn naam op de door hem gekozen woonplaats, is dat zijn persoonlijke keuze die geen situatie van overmacht vormt (cfr. RvS, nr. 250.553 van 10 mei 2021).

Overeenkomstig artikel 51/2, vierde lid van de Vreemdelingenwet komt het aan de verzoekende partij toe om een eventuele wijziging van de gekozen woonplaats per aangetekende zending aan de verwerende partij kenbaar te maken. Dit staat ook expliciet vermeld in het bovenvermelde door verzoekende partij ondertekende document betreffende de woonstkeuze, evenals onder meer uitdrukkelijk in de vragenlijst van 18 oktober 2022 die werd ingevuld bij het CGVS naar aanleiding van haar VIB.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij op de hoogte was van haar adreswijziging via haar procedure om medische regularisatie op grond van 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij in de aanvraag een adres in Wilrijk werd opgegeven en waarvan de beslissing via de stad Mortsel betekend werd en de thans bestreden beslissing er “(...) ontegensprekelijk (...)” is gekomen als gevolg van de ongegrondheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, treedt de Raad haar niet bij. Beide beslissingen werden genomen op grond van andere wetsbepalingen, waarvoor qua kennisgeving andere wetsbepalingen gelden. Wat de kennisgeving van de thans bestreden beslissing betreft, geldt, zoals supra is weergegeven, artikel 51/2, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Er blijkt nergens dat er een

adreswijziging overeenkomstig deze bepaling werd doorgegeven en de verzoekende partij toont dit ook niet aan.

Gelet op bovenstaande lijkt de verwerende partij dan ook correct te hebben gehandeld en lijkt er dan ook sprake van een correcte kennisgeving van de bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij stelt dat zij de bestreden beslissing pas op 27 mei 2025 heeft ontvangen na contact met een medewerker van de stad Morsel, wijst de Raad er op dat een tweede betekening geen nieuwe beroepstermijn ten voordele van de verzoekende partij kan genereren en haar kan toestaan alsnog een ontvankelijk beroep in te stellen niettegenstaande de initiële termijn daartoe reeds is verstreken (cf. RvS 14 juni 2012, nr. 219.733).

Waar de verzoekende partij betoogt dat bovenstaande werkwijze van een "(...) excessief formalisme (...)" getuigt, dit makkelijk vermeden had kunnen worden als zij was gehoord en zij bij dit alles een aantal bepalingen van het Handvest, het EVRM en de Terugkeerrichtlijn aanhaalt, alsook het arrest Gnandi van het Hof van Justitie, wijst de Raad er op dat de vereiste van het daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals onder meer vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwijking uitmaken (J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak*). De verzoekende partij had kennis van het feit dat zij een woonplaats diende te kiezen en dat zij deze kon wijzigen volgens bepaalde procedures. Hiervoor diende zij niet te worden gehoord. Met hun voornamelijk theoretisch betoog uit de verzoekende partij wetskritiek, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Dat de bestreden beslissing genomen is geruime tijd na de afwijzing van het beroep door de Raad tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS, doet geen afbreuk aan de geldige kennisgeving ervan. Artikel 52/3, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bepaling die de verzoekende partij ook aanhaalt, stelt dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten dient te nemen "(...) nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°. (...)" In casu heeft de verwerende partij na het arrest van de Raad waarbij het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 31 augustus 2023 werd geweigerd (RvV 14 maart 2024, nr. 303.216) nog gewacht om de thans bestreden beslissing te nemen tot er op 8 april 2025 – dezelfde dag als de bestreden beslissing - een ongegrondheidsbeslissing werd genomen in de medische regularisatieaanvraag van verzoekende partij op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar deze laatste beslissing ter motivering van de gezondheidstoestand van de verzoekende partij waarmee de verwerende partij conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet rekening houden als zij een terugkeerbesluit treft. Dit is derhalve diligent gedrag van de verwerende partij.

Waar de verzoekende partij meent dat de effectiviteit van haar rechtsmiddel is aangetast, wijst de Raad er op dat de termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet van openbare orde is en strikt moet worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid, opgeworpen in de nota met opmerkingen lijkt dan ook te moeten worden bijgetreden."

1.2. De verzoekende partij richt op 18 december 2025 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25*) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 februari 2026 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker volhardt erin dat de vaststelling van de laattijdigheid van zijn beroep een schending zou uitmaken van de redelijkheid en de rechtszekerheid en zou getuigen van een excessief formalisme. Hij wijst erop dat de Raad zijn verzoek om internationale bescherming definitief heeft afgewezen bij arrest van 14 maart 2024, terwijl verweerder meer dan een jaar heeft gewacht om de bestreden beslissing pas te nemen op 8 april 2025. Waar de voorzitter erop wijst dat dit argument al werd beantwoord in voormelde beschikking, repliceert verzoeker dat artikel 51/2 van de wet van 15 december 1980 een verzoeker om internationale bescherming verplicht om een wijziging van zijn woonplaatskeuze mee te delen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), maar dat hij sinds de uitspraak van voormeld arrest niet meer de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming had. Het is bijgevolg onredelijk om van hem te verwachten dat hij nadien nog een wijziging van zijn woonplaatskeuze zou hebben meegedeeld aan het CGVS. De voorzitter wijst erop dat dit argument niet lijkt te kunnen worden teruggevonden in het verzoekschrift, wat verzoeker betwist noch weerlegt. Hij wijst er evenwel op dat hij beschikt over een brief van verweerder aan de burgemeester van zijn verblijfplaats in België, met daarin de opdracht om hem in te schrijven in het vreemdelingenregister, die hij ter inzage toont aan de voorzitter en aan verweerder. Samenvattend besluit hij dat, alles samen genomen, een correcte toepassing van voormeld artikel 51/2, de getoonde brief aan de burgemeester en de mogelijkheid van een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten leiden tot het besluit dat het onredelijk zou zijn om vast te stellen dat zijn beroep laattijdig is. Verweerder wijst er na inzage van voormelde brief op dat deze dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, heeft verder geen opmerkingen en onderschrijft de gronden van voormelde beschikking.”

1.4. Waar de verzoekende partij kritiek herhaalt die zij heeft ontwikkeld in haar verzoekschrift onder het kopje *“I.Ontvankelijkheid”*, waarop reeds werd geantwoord in de beschikking, wordt dit antwoord niet onderuit gehaald.

1.5. Voor wat betreft de bijkomende argumentatie van de verzoekende partij inzake de ontvankelijkheid van het beroep: deze kan niet op een ontvankelijke wijze worden ontwikkeld in de fase van het horen ter terechtzitting, nu niet wordt aangetoond dat het al niet kon worden ontwikkeld in het verzoekschrift waar zeer uitgebreid werd ingegaan op de kwestie van de ontvankelijkheid van het beroep. Ten overvloede kan zij niet worden gevolgd in haar argumentatie dat het onredelijk is om van haar te verwachten om haar adreswijziging nog te moeten doorgeven aan het CGVS omdat zij sinds het arrest van de Raad van 2024 niet meer de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming had. Hiervoor kan worden verwezen naar het gestelde in artikel 52/3, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en de benaming van de bestreden beslissing (bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming), die het sluitstuk vormt van de procedure inzake internationale bescherming. Ten overvloede kan evenmin haar argumentatie worden gevolgd inzake een brief van verweerder van 3 juni 2024 die ze ter terechtzitting neerlegt. Deze is gericht aan de burgemeester van verzoekers verblijfplaats in België, met daarin de opdracht om hem in te schrijven in het vreemdelingenregister omdat de aanvraag die kort na de beslissing van het CGVS en voor de afhandeling van het beroep bij de Raad tegen deze beslissing, ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk is. Dit maakt niet dat verzoeker niet langer onder het sluitstuk zou kunnen vallen van de procedure inzake internationale bescherming zoals hierboven werd geduid. Dit blijkt ook uit artikel 1/3, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Zoals het al werd geduid in de beschikking getuigt het van diligent optreden van de verwerende partij dat ze *“nog gewacht [heeft] om de thans bestreden beslissing te nemen tot er op 8 april 2025 – dezelfde dag als de bestreden beslissing – een ongegrondheidsbeslissing werd genomen in de medische regularisatieaanvraag van verzoekende partij op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar deze laatste beslissing ter motivering van de gezondheidstoestand van de verzoekende partij waarmee de verwerende partij conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet rekening houden als zij een terugkeerbesluit treft.”* Waar de verzoekende partij ten slotte betoogt dat het onredelijk en in strijd met de rechtszekerheid zou zijn om haar beroep als laattijdig te bestempelen, kan zij ook niet worden gevolgd. Beginselen van behoorlijk bestuur kunnen niet ingaan tegen een duidelijke wetsbepaling, namelijk artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat bovendien van openbare orde is. Dit moet dus strikt worden toegepast en de Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

1.6. Nu de verzoekende partij er niet in slaagt de inhoud van de hierboven vermelde beschikking aan het wankelen te brengen, blijft deze overeind.

Het beroep is derhalve onontvankelijk wegens laattijdigheid.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. EKKA